

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja ce
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebyes mana
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbiřke njedźeliske lopjeno

W Budyschinje

8. oktobra 1933

Baugen

17. njedźela po šwjatej Trojizy.

Luf. 14, 1—11.

Lubowani w tym Knjesu! W Bethaniji běšchtej dwě šotije, Marja a Martha, kotrejž teho Knjesa Jesuša horje-
wšachtaj do šwojeho domu. A šta šo, šo wón wučesche, a
Marja šedžesche jemu k nohomaj, Martha pak čžinjesche še-
bi wjele próžny. Tuž potaša tón Šbóžnik na to, šo ma šo
wšahitko štačž w šwojim čžaju. Wobej šotije čžyšchte-
wšahaj temu Knjesej šlužicž, tak derje tak móžeschtej — ale,
tak dolho hacž wón š nimaj rěčžesche, běšche jenicžka pšhi-
šlušahnošć ša wobej: wotpocžowacž a pošluhacž!

Mój ššesčžijano, w Bethaniji twojeje dušche bydli tež
šjednocžene dwojake požadanje: štaranja a modlenja; jena
Martha, kotraž by najradšicho njeměrnje štajnje šo prašchala:
ššto dyrbiu džělacž? a druha Marja, kotraž šo prašcha:
ššto dyrbiu čžinicž, šo bych šbóžna była. Woboje ma šwo-
je prawo pšhed Bohom, ale kóžde w šwojim čžaju. Štaraj
šo a džěłaj! ale hdnž tón Knjes pšširndže, potom wotpocžń
a pošluhaj! A hlaj; wón pšširndže do njeměra kóždeho ty-
dženja se šwojej čžichej njedželu.

Lubowani! Pšchezo jako jene š najtrošahnišahich šłowow
pšlacžesche tamne: „Šišchže druhi šabatny wotpocžinš je wo-
štajeny Božemu ludu.“ To je tamny pošledni šabat, hdnž
wy, kiž ščže mucžni wot dolheho čžezžeho džěła žiwjenja,
špróžnej ruzny hromadu štyknyčž a jej ženje wjazny hibacž nje-
budžecžže; hdnž wy, kotrychž dušcha pšhes wšchelake domach-
pytanja je špróžna hacž do šmjercže, njeshčóncžneho měra šo
móžecžže wješelicž, hdnž ščže we Křyštusžu wužnyli. Šaj
tón njebyeski šabat ma šwoje šwjate šnamjo w našch njed-
želi. Kaž jow twoju njedželu šwjecžišch, tajki budže twój
šabat we wěčžnosćži. A tak mamy my našchu njedželu pra-
wje šwjecžicž, to praji nam našch tekst. Wón rěčži wot je-

neho šabatneho dnja se žiwjenja našchego Knjesa a Šbóž-
nika Ješom Křyštusa. Tuž tehodla:

Wot našchego Šbóžnika móžemy nawuknyčž njedželu
prawje šwjecžicž, a to šo stanje:

1. hdnž mamy tón prawy njedželški pucž;
2. tón prawy njedželški škutk;
3. tu prawu njedželšku draštu.

1. Šaposhčok Lukašch je nam w tutym ščženju jedny
šabatny džen teho Knjesa wopižak, ale niž dospolnje, pšhe-
tož my nicžo njeshonimy, ššto je Jesuš rano a dopołdnja
čžinil; jenož wot pššipolndnišch hdnžing je tu rěčž. My
pak šebi móžemy lohko myšlicž, ššto je našch Šbóžnik te
tamne hdnžing teho dnja čžinil, hdnž wot njeho rěka: Wón
džesche do šhule po šwojim „wšahnu“ na šabatny džen.
(Luf. 4, 16.) Šeho wšahnje po tajkim běšche, šo wón kóždy
šabat do šhule džesche, hdnž bu Bože šłowow přjódčžitane
a wuložowane. Tak wón dopjelnišch šwěrnje, šštož ščezža
kašnja šebi žada: „Ty dyrbišch šwjatny džen šwjecžicž.“ Ša
Jesuša nješ ščezža kašnja nušna, wón štejesche wšche teje
kašnje; šštož čži pišmamučženi wo njej wučžachu, to wón
wšahitko wjedžesche. Ně jemu běšche wo to čžinicž, šo by wón
pošlušahny był pšchecžiwow Bohu a šo by dobrny wšahšklad šwo-
jemu ludu dał, šo by tež lud na šabacžže prawy pucž do Bo-
žeho domu namatak.

Namafacžže dha tež wy, tak hušto hacž wam móžno je,
tón prawy njedželški pucž do Božeho domu? Bohu budž
džak, hdnž w tutym čžaju, w kotrymž tak wjele we wšahitkich
šštantach Boži dom njewopytaju a Bože šłowow šazpiwaju,
tola na dnju teho Knjesa hišchže jemu nutřnu wožadnu šo
šhromadžicž widžimy na šwjatym měštnje. Tajkim šu tež
wrota njebyeskeho kraleštwu wotamknyene po tym šłowow
našchego Šbóžnika: „Šbóžni šu čži, kiž Bože šłowow šhšcha
a to šamo wobarnuja.“

Me jene napominanje na tuteh žwěrných wšchitkich! Bjećeže so tež po tuteh horje, kotrymž je pucz do Božeho doma sarostk. Esu to czi duchownje lěni, kotrymž je tón pucz do Božeho doma pšchedalofki a to wjedro pšchubijene. Esu to czi, kiž su sanurjeni do wježela a staroščow teho žwěta. Esnadž su mjes nimi tež wašči pšcheczeli a snaczi — o dopjelncze službu na jich dušchach, tón Knjes mohł něhdy jich dušche wot waž žadacz.

O njeprajcze i Rainom: dyrbjal ja mojeho bratra pašny bncz? Ně, napominajcze jich, so bncz pucz do Božeho domu pytali a pšchuwjedzce jich sobu. Wono je srudnje, hdyž do našeho luda, wožebje do teho mlodeho luda, kotryž dyrbi tola bncz ta nadžija pšchichodnych cžakow, nuts pohladamy! O kajke czežke wožwjeczenje šabata to je, hdyž druhich ani šwonj, ani byrgle ani spēwanje do domu Božeho njecehnje.

2. Njedzela pať njebudze jenož pšches prawy njedželiki pucz, ale tež pšches prawy njedželiki skutk žwjeczena.

Džekanje na šabacze bě pola israelskeho luda twjerdze šakajane. Kamjenjowasche tola žyly Israel jónu jeneho muža, dotelž běšche drjewo šberak na šabatnym dnju.

Tajke službje tuteh židow po pižmifach teho šakonja chynšche tón Knjes napšcheczimo šupicž. Wono njemóže tola Boža wola bncz, so nješmemy njedzeli žadny woheň šapalicž a našchemu šłobej pižny šwaricž. My jeno nješmemy so wotrocžkam teho džela na njedželiskim dnju ščinič. — Me Bohu budž škoržene, šak tola to dželo njedzeli w našchim ludu pšchiběra. Dze tola tež pšches ššchecžanške domy njedzeli ropot a klepot.

Móže dha žohnowanje pšchincž i tajkeho šabatšamanja? „Šhtož czi njedzela nadžela, to czi bjerje pónžela“, praji lud. Pšchetož hdyž so njedzeli wobohacžišč, dha je runje twoja pošna móščen ša mlynški kamjen na twojej šhiji, kiž twoju dušchu ponóri do hlubokeho štwjerdnjenja abo srudneje šmjercze.

Me wono su prawe njedželiske šutki, na kotrychž žane pošlecze, ale jenož žohnowanje leži a na to chze naš tón Knjes w dženknišchim ščenju wožebje pošasacz. Tam běšche jedny wódnicy cžlowjek, tón njeběšche žadny wot teho šarišejškeho pšcheprošchennyh hoščow; ně, wón bu tam pšchinyšeny, so by jeho tón Knjes widžal a jeho wušrowiž. A to na šabatnym dnju. A jako tón Knjes jeho wušrowi, šak woni šwarjachu! Me tón Knjes jim praji: „šhto je mjes wami, hdy by jemu woł abo wošow do šrudnje padnył, so by wón jeho na měšcze njewuczahnył šabatny džeu?“ Šotajkim, hdyž wy šłocžecža dla na šabatnym dnju dželacze, njedyrbjal dha ja dženkža šhudemu cžlowjekejš pomhacz, wišak je to šutk teje lubošcze.“ Nětko wěšch, šak je su te prawe njedželiske šutki: šutki lubošcze.

3. Me hišcže to šecze šlušča po našchim šekšcze i prawemu šwjeczenju njedzeli, mjenujžy jena prawa njedželiska drašta. Eso šamo rošumi, so jow njemóže řeč bncz wot teje cželneje drašty. Šhtož to nastupa, dha štaji nam šwět bohata pnyhu na šwjatym dnju pšched wocži, ale jow je řeč wot teje drašty, i šotrejš so ta dušča na njedželiskim dnju pnyšicž ma. Tu prawu njedželisku draštu pošaze nam tón Knjes: „Wón pnyty, šak woni wušwolichu na wyšchim měštnje šedžecž.“ Na přenim měšcze šedžecž, njeje hišcže žadny hrěch, pšchetož ništon tola dyrbi tam šedžecž, a šedžecž pošlawje a pošowanju njemóže hišcže žadny hrěch bncz — ale šebi šam to najwyšche měštno wušwolicž, na te šame so cžišcžecž, šak to wjele cžinja, to je hrěch teje hordošcze. Šehodla pošwěda tón Knjes tuto pšchirunanje w našchim šekšcze.

Jow mašch ty prawu draštu twojeje wutrobny: pošizna mnyšl twojeje wutrobny je twoja drašta pošchistojna tu w Božim domje. Šhtož tule draštu pošny, tón je lačny po tym šlowje Božim a njeke žohnowanje šobu domoj i teho předowanja. Šdyž pať žaneho žohnowanja nješaczujesh, dha njepraj hnydom, so je předowanje na tym wina, ale pošchejš so, šak mašch prawu njedželisku draštu. Bóh napšcheczimo šteji hordym, šak chzemy šebi šwěricž, tu hišcže so hordžicž? A tu nješladaj wjazy na druhich, ale na šameho so a dny na šwoju wutrobu a rjekł: „Božo budž mi hrěšchnikejš hnadny.“ Šotom tež prawe žohnowanje dom pošekesh. Čžim mjeshišch jow, čžim wjetišch tam.

Tehodla, luba dušča, wušwol šebi radšcho prawy njedželiski pucz, prawy njedželiski šutk a prawu njedželisku draštu.

Šamjen.

Luther.

Luther, tuto mjeno pošezo šobu w přědku, a nětkle weměžazomaj oktober a november wožebje! Mamy tola w šóžnym i njeju wulžy wažny narodny džeu: 31. oktobra narodny džeu Lutheroweje reformazije; 31. oktobra 1517 pošchibi Luther 95 thešow abo šadow na wrota hrodowškeje žyřkwe w Wittenbergu; 10. novembra 450. narodny reformatora Marčžina Luthera; 10. novembra 1483 narodži šo Marčžin Luther w Eislebenje. Me hdyž my tu napšchacžmy „Luther“, nočzemy tola tu wopižowacz žyke bohate žiwjenje našeho reformatora. Tuto dyrbi tola šóždemu Lutheršemu ššchecžijanej něšak šnate bncz; my mamy tola tež pošnu šerbšku knihu našeho Šserbškeho knihowneho towarštwu wo Lutheru; wšmimy ju a študujmy ju runje lětkža šnowa, runje lětkža, a to niž jeno tutoho 450lěšneho

Dr. Marčžin Luther.

jubileja dla, ně dožyła tuteho cžaka, tuteho žykeho lěta 1933. dla. Tu chzemy šo šejnacž pošchewišchem je wšchellim, šhtož je Luther wuczil, řečžal, pižal. Šak štajichmy tež na poš. dženkža jadriwe šlowo pod hešlo „Na pucz!“ Wón je jo šak mnoho šražnyh šlowow řečžal šedžo ša šlidom je šwojimi lubymy a pošchecželemi. Jeho „řeče ša šlidom“ — „Tishreden“ — su džě tohodla tež wožebje šnate. Pšchi

wšchém pak nohžemy skomdžicž, tež to a tamne i jeho žiwjenja a skutkowanja podacž. Jeho reformazija njeje tola jenož našchu evangelisko-lutherisku zyrkej wutworika, ale tež zylu katolsku zyrkej reformerowaka. Dokelž bě Luther na přich., so něšto wušběhnjemy, se swojim „Małym Katechismom“ kšesćizijanam něšto dač, štož bě wulzy wabjaze a štož i wulkim žohnowanjom skutkowasche, da romska zyrkej tež bórny swojim wěrjazym swoj katechismus. A dokelž romska zyrkej bórny ipósna, tajku wulku dobrotu a tajke wošbožaze wjekele bě našch reformator kšesćizijanam se swojimi spěwacskimi scžinič, njech tež mějesche jich přeni wudawč 1524 jenož 7 kěrlušow, da tež wona swojim wěrjazym bórny spěwacske do rukow a dowoli wožadnym wobšchěrnišche spěwanje w Božich klužbach. A kak mohli toho wjaz a wjaz mjenowacž.

Luther, tuto mjeno je so lětka wošebje přičezo jako a jako mjenowako. Tak so přchedewšchém praji, so je našch cžadž sa našch lud tak wulki kaž lědy hdy žadny druh, kšiba cžadž reformazije Lutheroweje. Tohodla pak je našch cžadž tež rošbudny cžadž kaž bě Lutherowy cžadž rošbudny cžadž. Runje tohodla pak je dwójny ipomóžne, so so i Lutherom a jeho cžadžom šaberasch. S teho mašch žohnowanje sa tutón cžadž a sa swoje žiwjenje. Tohodla tež bjes džiwa, so niž jeno zyrkej, ale tež štat woła, žwjecžicž 10. novembra Lutherowe 450. narodniny. A we Wittenbergu widžachmy džě štat a zyrkej w přichesjednošči žwjecžicž tutón jubilej. A so so tam we Wittenbergu a tam jako přich rowje reformatora šhromadži němšla nationalsynoda, to njebě jenož po woli evangeliske zyrkwe, ale tež po woli štata. A Wittenberg budže drje tež, kaž je to němški biskop Ludwig Müller wuprajik, žndlo němškeho biskopa.

Do Wittenberga njehlada pak lětka a nětkle jenož evangeliski lud Němškeje, ně, evangeliski lud žnjeje semje — a tež katolski lud Němškeje. Waži žebi tola žylu němški lud Luthera jako reformatora a šdobom tež jako wulkeho Němza. Tole wošebje najnadobnišcheho džěla dla, kotrež Luther došonja: Biblije dla, kotruž Luther němštemu ludej w mačernej rěčzi da; i tym da džě wón jemu šdobom tež jeho rěčž — jeho rěčž tajku, tajkuž móžesche pižacz a cžiččezčez, rěčžezč a šrojumicž wšchudžom.

(Přichodnje dale.)

Němška nationalsynoda

šapocža so žrjedu, 27. septembra, i wulkej žwjatocžnej Božej klužbu w hrodowškej zyrkwi Lutheroweho měšta Wittenberg, do kotrejež běchu synodalojo a cžestni hošcjo w žwjedženškim cžachu šaczahnyli přiches wrota, na kotrež bě 31. oktobra 1517 Marcžin Luther přichibik 95 thešow. Wittenbergški biskop D. Burm předowasche; dopomni na lěto 1848. Tehdy bě „přeni němški evangeliski džě“ přeni krocž žadanje po šjednocženej evangeliskej zyrkwi Němškeje wuprajik. Štoto 100 lět je trašo, ale nětk je dopjelnjene.

Šo Božej klužbje witašche na radnizny město Wittenberg wjednikow šjednocženeje evangeliskeje zyrkwe.

Šot radnizny podachu so wšchitny do měšchczanskeje zyrkwe, hdžez so hnydom přenja šhromadžina nationalsynody šapocža, a to i modlitwu pruskeho biskopa Müllera, kotruž tež hnydom šnodalow, — jich je 60, — šapokasa. Šon poda nadrobnu rošprawu wo džěle nakhwilneho wjedništwa zyrkwe.

Šopoldnju přichisamkny so dalsche pošedženje, přich šotrmž bě wjele hošczi přichitomnych, tak wjednizny wšchých krajnych zyrkwow a šastupjerjo němškeje wšchnošcze kaž krajnych wšchnošcžow. Šjednizny krajnych zyrkwow dachu nationalsynodze jenohšobnje namjetowacz, jako němškeho biskopa wšwolicž pruskeho krajneho biskopa Ludwiga Müllera. Šo tym so tež šta. Nationalsynoda powoła jenohšobnje biskopa Ludwiga Müllera jako přenjeho němškeho biskopa.

Biskop Ludwig Müller přichewja i džatom tuto šastojništwo a šlubi, so čže jo wukonjecž po šadžadach zyrkwineje wštwaw. Šo modlitwje, kotruž přich woštarju wšpěwa, wukonja tež hnydom swoje přenje šastojništwe džělo. Šon powoła duchowne ministerium a přichija do tuteho jako šastupjerja lutheriskich zyrkwow krajneho biskopa Šhöffela-Šamburgskeho, jako šastupjerja reformertiskich zyrkwow džrektora Šebera-Šelberfeldskeho, jako šastupjerja unirtškeje zyrkwe biskopa Šossensfeldera a jako juristu dra. Šernera-Šarlinškeho. Na to přichezita žwjatocžnu proklamaziju, se kotrežž so na žylu evangelisku zyrkej wobroczi. Na tutu džiwamy tu přichi škladnošczi. Šo přichezitanju škónczi i modlitwu a i požohnowanjom tuto přenje šendženje němškeje nationalsynody. Móžnje a šylnje šaklinčža Lutherowy wulki kěrluš: „Šedny twjerdy hród je našch Šoh šam!“

S tym je so nowy, wulki, wažny šapocžatk sa žylu evangeliske kšesćizijanstwo němškeho kraja šak. Šono bu šjednocžene do jeneje zyrkwe, do němškeje evangeliskeje zyrkwe, pod jenym wjednikom, pod němškim biskopom. Wittenbergške wobndlerštwo požwjeczi tutón rošbudny podawč wječžor i wulkim cžachom žwězow. Šowny němški biskop porězča šhromadženej žylu luda i radnizny.

Němški prezident i Hindenburg

žwjecžesche 2. oktobra swoje 86. narodniny. Tehodla žmahowachu tež pódželu jako šhorhoje po žylm kraju. To je pak tež džěni džakowanja a wješelenja, niž jeno sa štareho rjeka, kiž tutón žadny džěni tam na swojim ranšchopruskim šuble Šeudeč žwjecžesche, ale sa žylu němški lud a kraj. Šo Šoh šon šnjes našchemu ludej tuteho mužža da we wulkej wójnje a so jeho jemu šđerža w powójnškich lětach a so jemu jeho šakhowa sa tuto cžezže rošbudne lěto 1933, sa to ma so Šohu džakowacz žylu lud. A wón je so jemu tež džakowak na wšchelatore wašchnje, njech je šary prezident tutón džěni tež žylu jednorje žwjecžik. Šajrjenšchi džak je jemu byl, hdyž je žebi šawdak ruku i kanzlerom Šitlerom, kotruž bě přichkhwatak, so by přichinježl swoje a žylého luda šbožopřichezča. Na tutymaj mužomaj štejesche přichi špocžatku tuteho rošbudneho lěta dónt žylého kraja a luda. Šobaj štaj tež džěnja, po přichewinjenju najcžezšcheho přenjeho wožowanja štopaj luda a kraja. Šoh šon šnjes čžyl hnadnje měnicž i našchim žylm ludom a krajom a nam šakhowacz a žohnowacz hišchže došho tu na šemi wyšoko šestarjeneho prezidentu, kiž nětk je nastupicž žměl swoje 87. lěto, a tež šakhowacz a žohnowacz na došho mlodeho kanzlera, so by i Božej pomozu wudošonjecž mohł a žměl swoje wulke, nadobne šamery Šohu i cžezczi, žyltemu ludej i špomozenju. Šoh šon šnjes čžyl pak tež špožcžicž, so žylu lud so šjednoczi a w jenej myžli so šastaji, dopjelnicž žadanja swojeho mlodeho jemu šot swojeho štareho šresidenty poštajemeho kanzlera a wšcho cžinicž, so bychu so dožpikše jeho wulke a nadobne šamery.

Zyrkej a stat.

Saksta krajna zyrkej. So wjazn žane „Evangelisch-lutherisches Landeskonfistorium“ nimamy, ale „Evangelisch-lutherisches Landeskirchenamt“, hižo ras pižachmy. S tym pšcheměnjem swižuju nětk tež druge. Pomjenowanja sastojućow a džělaczerjow krajnozyrkwinskeho hamta su nětk scžěhowaze: Oberlandeskirchenrat — Oberkirchenrat — Kirchenrat. Podobnje so tež pomjenowanja druhich sastojućow zyrkwe a wožady tworja. W nowym krajnozyrkwinskim hamće su pod wjednistwom krajneho biskopa Rocha „wyschski krajnozyrkwinscy radojo“ — Oberlandeskirchenrat, kaž prjedy rěčaske — scžěhowazy knježa: Adolf Müller, dr. Liebich, Kotte, Kretschmar, dr. Klemich. — Na wotpocjink su schli scžěhowazy knježa zyrkwineje wyschnoscje: 1. septembra prezident D. dr. Seetzen; 1. oktobra: tajni konsistorialni radojo Seyler, Birtgen, D. Dinter, D. Glänzel.

Saksti biskop Koch měješe wotpohlad, so dženka we šwjedžeńskej Božej službje sam sapolasac. To je so pšcheměnilo. Němski biskop Ludwig Müller pšchindže sam do Drježdžan a sapolaze saksteho biskopa do jeho noweho sastojućwa.

Stipendium sa kerbskich bohožłowzow je wupižane. Próstwa dyrbi 1. dezembra t. l. sapolata hnc. 300 hr. so sa tutón semester rozdželi pak w jnym džěle jenemu studentej pak we wjazn džělach wjazn studentam.

W Sakstej provinzy, i kotrejež hižo druzi pšchiklad pšchinješechmy, su na wšach i dobrym waschnjom sapolčeli: Sastupjerjo politiskeje gmejny a zyrkwinskeje wožady sšhadzuja so w šhromadnych pošedzenjach, so bndu šhromadnje w šhromadnych naležnosćach wuradžowali. — Tuto waschnje je něšto, šštož dobre a spomožne. Wono je tu hižo bylo, ale powójnske lěta su jo tu a tam wutupile. Ale pšchezo njeje trjeba tajkich wošebitnych čažow, so so něšto tajke dobre šhubi. Druhdy dožaha tež, so někajki šklarak šklara a hara a njejednota tu je. To pak su wobštejnosće, kaž tež njednrjake móžne hnc w šchesczjanskich wožadach a gmejnach hewak niz a nětkle w tutym nowym čažku wošebje niz.

Bórny. Bórny budže nětk po sakladnym jěndzenju němskeje nazionalnynody wěž Němskeje Evangeliske Zyrkwe dorjadowana. S tym pšchindže tež dorjadowanje jenotliwych krajnych zyrkwjow, kaž saksteje, prusteje a druhich po sakadach, kotrež němski biskop poruczi. Saměr je pšchi tym tón, so so krajne zyrkwe jako tajke šhubja a so so ščinja tak rjez zyrkwine provinzy teje jeneje wulkeje Němskeje Evangeliske zyrkwe. Wjednik tajkeje zyrkwinskeje provinzy budže biskop, kiž je nětkle krajny biskop krajneje zyrkwe. Wutworjenje zykta dyrbi dospołne hnc na polu zyrkwe, kaž wono bórny tež dospołne budže na polu stata a jenotliwych krajow. Potom rosrižaja so tež wšhelke dalše praščenja, kiž su nětkle njerosjašnjenje, tak na pšch. wěž zyrkwinskich a nabožnych towarštwow, kaž towarštwow evangeliskeje młodžiny. A runje tak dalše nětkle hišće njejažne wěžy. Tohodla nježmě a njemóže so nětkle tež žane płacžaze rosžudjenje a jednanje wo towarštwach a druhim stacž. Bórny so to wšcho rosjažni a rosžudzi. Tuž so njech tež w žannych towarštwach młodnych hólzow abo hólzow na pšchiklad žane pšcheměnjena nješanu. Wone njebychu płacžaze byle. Džěkajmy kóždy šwěru na šwojim městnje po najlěpšim, bórny smějemy wěstočž wo dalšich pucžach a

šaměrach. A bórny budžemy tež wjedžecž, kaž budže škóncžne sarjadowanje jenotliweje wožady a jenotliweje krajneje zyrkwe, kaž nascheje saksteje abo prusteje. Tež tu pšchindu hišće rosžudne pšcheměnjena a pšchetworjenja. Rosžudne budže pak škóncžnje to, so wjednižy zyrkwe a wožady kaž stawy zyrkwe a wožady so sakoža rosžudnje na evangelij wot Jesuša Khrystuža a so su živi po jeho šlowje i wutrobu, i ertom, se skutkom.

Wšhelake i bliska a daloka.

Do Butež. Dostachmy pšcheproščenje sa wopominanske šwjatocžnosće, kotrež tam 14. a 15. oktobra budža. 175 lět je to šem, so tam bijachu krawnu nóznu bitwu. Esobotu wječor we 8 hodž. je powitanški wječor; přeni ras hraje so hra: Der Überfall bei Hochkirch. Mjedzelu je w 9 hodž. šwjatocžna Boža služba a wopominanske nutroscje pšchi pomnikach, w 12 hodž. hudžba woborneje kapaty, w 2 hodž. šwjedžeński čah, w 4 hodž. šažo hra a potom dalšcha šabawa.

S Ruskeje pšchikhadžeja pšchezo bóle hróšbne powjeicže wo nušy a wo hłodže. Ludy dyrbi tam tola žaloštnje čerpicž, hdyž tam samo ludžizratstwo nastawa. S dwejoch krajnow južneje Ruskeje blisko Čorneho Morja so pšchje, so tam ludžo jeno nješku čłowške mjažo jědli, ale tež samo na wiki pšchinješli. — Grosimimy my, i tak jara džakownej wutrobu dyrbjachmy 1. oktobra žnjowny džakny šwjedžeń šwjecicž, so džakujjo Bohu niz jeno sa žně naschich honow, ale tež sa žně na polu krajneho a statneho žiwjenja, w kotrymž je kanzler Adolf Hitler pšchewrót a wumóženje i Božej pomozu pšchinješli? S bolschewiima a se wšcheho, šštož nam i nim hrožeje a šštož so nětkle w Ruskej tak wuskutkuje, je wón wutorhnył nasch lud a kraj. A ššto wšcho na naš sapolčatk tutoho lěta čakasche, to pokazje nam runje nětkle džek wote dnja šnowa wulki prozež dla sapolenja němskeje šejmownje! Smy so my na wulkim němskim žnjowym džaknym šwjedženju Bohu tomu Knjezej džakowali, so je nam a naschemu krajej tutoho muža w prawym čažku póšlak? A džakujemy my so jemu, kanzlerej Adolfej Hitlerjej, dopjelnjejo wšchědnje, tak tež hnydom 1. oktobra, to, šštož šebi wón jako šobupomoz a tak jako džak žada?

Na pucž.

„Či, kotřiž njechachu, dolhož běch žiwny, jadro mojeje wucžby mēcž, bndu, hdyž nětk wumru, so wješelili, dostacž jenicžy jeje škoru, a bndu šebi poršny lisali, bndu-li jenicžy tutu móhli mēcž.“ — Luther sa blidom.

Serbske spěwařske

su na předań w Serbskej knihařni w Budyšinje

Lištowanje:

R. f. R. w R.: Sa 16. po Tr. bě pšchinosch pšchilubjeny. Nješkmny žaneho dostali. Redaktor.

Sa fermušchu (18. po Tr.) S. w R. — Sa 19. po Tr. R. w R. — Sa reformazijski šwjedžeń (20 po Tr.) T. w B. — Sa Lutherowny jubilej (21. po Tr.) R. we W.

Samostojny redaktor farar Wyracž w Rožacžach (Mosty b. Weissenberg). Čiškč a naskas Semolerjez knihicžisčejnje a kniharnje, sap. dr. i wobm. ruł. w Budyšinje. — Wukhadža kóždu šobotu a płaczi šchtwórcžěnje 108 pj.